

[J. O. Krag.]

stemte dem ned for at opnå en bestemt politisk situation. Det var en usaglig handling, det er den, der smerter til regeringen, og det er fortjent, men den smerter til hele det danske samfund i dag.

Hvorfor pålægges disse skatteforhøjelser på over 1 milliard kr.? Hvorfor? Fordi man stemte den socialdemokratiske regerings forslag ned, forslag, som ville have medført en dæmpning af omkostningsstigningerne, forslag, som ville have medført en styrkelse af statsfinanserne. Det at fryse en dyrtidsportion ned for et år vil i sig selv dæmpe omkostningsstigningerne med sådan noget som 800 mill. kr. Lægger man hertil en engangsskat, der ville have indbragt 300-400 mill. kr., ja, så har man her det beløb, som man dengang sagde nej til, da man afslog lønmodtagernes tilbud, og det beløb må man så i dag skaffe ind ved skatteforhøjelser, der direkte rammer erhverv og forbrug.

Det imponerer mig ikke spor, at man siger, at det er regeringens hensigt at afbryde stigningerne i priser og omkostninger. Det, man faktisk foretager, vil forøge stigningerne i priser og omkostninger. Det imponerer mig heller ikke spor, at man siger, at man vil forbedre konkurrenceevnen. Vort forslag ville have forbedret konkurrenceevnen; denne regerings forslag om momsforhøjelse vil ikke forbedre konkurrenceevnen, og derfor kan det heller ikke imponere mig, når — tror jeg — både statsministeren og finansministeren taler om at skabe flere arbejdspladser. Er der nogen, der tror på, at man skaber flere arbejdspladser ved at grave 1,2 milliarder ud af den danske befolknings lommer gennem forhøjet moms? Jeg tror, at hvis det har nogen virkning på antallet af arbejdspladser, så vil det reducere dette antal.

Så til sidst en ganske kort bemærkning om statsministerens redegørelse. Jeg har ikke på noget tidspunkt haft nogen som helst indvendinger imod, at statsministeren afgiver samlede redegørelser i forbindelse med fremsættelsen af et antal lovforslag; jeg har selv brugt samme fremgangsmåde, og jeg mener, den er fuldstændig berettiget. Det, jeg har indvendinger imod, er, at statsministeren vælger en paragraf i forretningsordenen, som gør det muligt for

ham at fremsætte redegørelser, der ikke kan debatteres. Jeg ved nok, at vi har en flertalsblok. Jeg kan dog ikke tro, at den er så ambitiøs i sin blokpolitik, at den ønsker at tilsidesætte normal parlamentarisk praksis.

Per Hækkerup: Statsministeren anførte over for det, jeg havde sagt, at hvis statsministeren ikke havde sagt skatteforhøjelser under forhandlingerne med erhvervsorganisationerne, så ville man i dag have fået en vældig kritik fra oppositionens side. Det tror jeg såmænd ikke statsministeren havde behøvet at være bange for, for det var jo allerede klart i december måned, at hvis man ikke gennemførte den politik, vi foreslog, måtte resultatet blive vældige skatteforhøjelser. Dengang benægtede de nuværende regeringspartier det ganske vist, ligesom de benægtede det under valgkampen; men vi var i hvert fald fuldstændig klar over — og i dag kan jo hele befolkningen være helt klar over — at det er omkostningen for den afstemning, der nu skal lægges på befolkningen.

Så siger statsministeren: hvorfor valgte regeringen ikke den bedste løsning? Og svarer: vi forsøgte den. Ja, den tidligere statsminister har klart dokumenteret, at det var ikke et forsøg, som man kunne tage alvorligt fra erhvervsorganisationernes side, og jeg vil igen henvisne statsministeren til den interessante læsning af Fællesrådet for Tjenestemænd og Funktionærers blad, hvoraf det meget tydeligt fremgår, hvorledes man på lønmodtagerside opfattede statsministerens henvendelse.

Så gjorde statsministeren nogle bemærkninger om det, vi foreslog i december måned, og sagde, at det var jo en løsning på højst $\frac{1}{5}$ af det, der var nødvendigt. Hertil vil jeg gerne sige, også henvendt til venstres og de konservatives ordførere, at jeg tror, statsministeren skulle tage en diskussion med sin økonomiminister om det spørgsmål. Jeg kan vanskeligt forestille mig, at det kan være økonomiministeren, der har givet statsministeren den information.

Vi foreslog, at én dyrtidsportion af de to, der måtte forventes som følge af januarpristallet, ikke skulle komme til udbetaling i 1 år. Vi regnede med — og det tror jeg dog de fleste regner med — at hvis kun den ene dyrtidsportion var kommet til ud-